

Elżbieta Skarbek

Porzecze, gm. Luzino, woj. gdańskie. Stanowisko 1

Informator Archeologiczny : badania 9, 67-68

1975

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

zniszczeniem 5% powierzchni stanowiska.

Zespół ten znajdował się na prawym brzegu rzeki Widawki w odległości około 400 m na zachód od drogi z m. Piaski do m. Kalisko.

Przebadano powierzchnię 250 m². Odkryto dwa groby ciałopalne popielnicowe noszące ślady celowego zniszczenia /rabunku?/, jamę produkcyjną - prawdopodobnie wędzarnię oraz kilka jam o bliżej nie określonej funkcji. Cmentarzysko datowano na podstawie zabytków znalezionych w grobie nr 1 t.j. główki brązowej szpilki żelaznej oraz ceramiki. Osada datowana wyłącznie na podstawie ceramiki.

Badania zakończono.

POPOWICE, gm. Inowrocław
woj. bydgoskie
Stanowisko 3

patrz
neolit

PORZECZE, gm. Luzino
woj. gdańskie
Stanowisko I

Polskie Towarzystwo Archeologiczne i Numizmatyczne
Oddział w Gdańsku

Badania prowadziła mgr Elżbieta Skarbek. Finansowało Muzeum w Lęborku. Drugi sezon badań. Osada ludności kultury łużyckiej V okres epoki brązu.

Badania prowadzono we wschodniej części osady i eksplorowano dwa wykopy o łącznej powierzchni jednego ara. Bezpośrednio pod darnią na głębokości 30 cm. wystąpiła warstwa kulturowa o miąższości dochodzącej do 45 cm. W części wschodniej wykopu odkryto dwa paleniska zbudowane z dużych kamieni o średnicach dochodzących do 60 cm, otaczających koliste wnętrza wypełnione drobnymi, przepalonymi kamieniami i suchym piaskiem z węglami drzewnymi i popiołem. Przy palenisku nr 1 odsłonięto małą jamkę, która w przekroju pionowym posiadała kształt trójkąta skierowanego wierzchołkiem ku dołowi, wypełnioną zbitą spalenizną z popiołem i dużymi kawałkami węgla drzewnych. Ceramika była drobna, nieliczna i dwa fragmenty nosiły ślady wtórnego przepalenia.

W odległości 3 m na zachód od paleniska 2 odkryto jamę, stanowiącą w rzucie poziomym nieregularny krąg wielkości 2 x 1,65 m otoczony

średniej wielkości otoczkami. W przekroju pionowym osiągała ona miąższość 0,9 m. Kształt jej był nieckowaty, dno wyłożone kamieniami. Wypełnisko jamy stanowił ciemny piasek z węglami drzewnymi i popiołem oraz płaty suchej, rudawej gliny.

Inwentarz stanowiły dwa przęśliki i liczna ceramika datująca obiekt na V okres epoki brązu.

Badania będą kontynuowane.

PRZECŁAWICE, gm. Żórawina
woj. wrocławskie

Katedra Archeologii
Uniwersytetu Wrocławskiego

Badania prowadziła mgr Irena Lasak pod kierownictwem naukowym doc. dr hab. Włodzimierza Wojciechowskiego. Finansował WOAŚK we Wrocławiu. Pierwszy sezon badań. Cmentarzysko szkieletowe z wczesnego okresu epoki brązu.

Stanowisko położone jest na terenie zwirowni, w odległości około 900 m na południowy wschód od wsi Przecławice. W obrębie wykopu o powierzchni około 300 m² odkryto 14 grobów szkieletowych i resztki bliżej nieokreślonej konstrukcji słupowej. Pochówki wraz z wyposażeniem złożone były w drewnianych trumnach. Kilka grobów posiadało dodatkowo regularną konstrukcję kamienną. W jednym wypadku trumnę drewnianą zastępowało duże naczynie gliniane. Szkielety zorientowane były w kierunku południe-północ, z niewielkimi odchyleniami na wschód i zachód, częścią twarzową na wschód.

Wyposażenie stanowiły naczynia, w ilości od 1 do 3 w każdym grobie. Naczynia były często podparte lub obstawione kamieniami i znajdowały się obok głowy, bioder i nóg zmarłego. Oprócz naczyń odkryto w grobach także ozdoby wykonane z kości zwierzęcych, alabastru i miedzi.

Najstarsze materiały ceramiczne związane są z fazą starounietycką, najmłodsze natomiast z klasyczną fazą kultury unietyckiej.

Badania będą kontynuowane.